

mauerkurtine südlich des Heiligen Tors. In der «Gräberstrasse» ist gleichfalls eine Plünderung der klassischen Grabbauten nachgewiesen, die mit Ausnahme der Dexileosterrasse sämtliche Monumente betroffen hat. Sie konnte hier durch Befunde im Strassenboden auf das 3. Viertel des 4. Jh. v. Chr. datiert werden. Nach dieser Begebenheit sind minder stark beschädigte Grabstätten wiederhergestellt (Brueckners «Terrasse V»), andere durch Neubauten ersetzt («Terrasse II») oder auch als Ruine aufgelassen worden («Terrasse III, XVI und XVIII»). Grabsteine wurden z.T. nicht angetastet (Naiskos und Stierpfeiler des Dionysios), z.T. anscheinend neu gesockelt und aufgestellt (Lutrophorenstele und Relief der Hegeso in der Grabstätte der Familie des Koroibos). Beigesetzte Stelen sind im später stark kanalisierten Strassenraum nicht nachgewiesen.

Es lag nahe, die beobachtete Ausraubung der privaten Grabstätten aus den Vorkommnissen unmittelbar nach der Schlacht von Chäroneia zu verstehen. Zu den noch im Jahre 338 ausgeführten Instandsetzungen an der Stadtmauer ist bezeugt, dass «die Toten ihre Gräber beigesteuert» haben (Lykurg, Leocr. 43). Die Überlieferung fand ihre Bestätigung durch die Grabung, die 1959 während der Restaurierungsarbeiten an der Stadtmauer südlich des Heiligen Tores gemacht wurde. Hierbei konnten zwei Quaderlagen über dem Sockel der «kononischen» Mauer (Noack, AM. 1907, 131, A 99. Periode II) auf das lykurgisch-demosthenische Notstandsprogramm von 338 bezogen werden. Die Quader sind ausschliesslich aus Raubsteinen zusammengetragen, es fanden sich unter ihnen eine Reihe ehemaliger Stelen- und Naiskosbasen (T a f. 17b) wie offensichtlich auch Quader aus klassischen Grabfassaden. Es erwies sich somit, dass die Kurtine am Heiligen Tor 338 übereilt erneuert worden ist und zwar wie in den vorausgehenden Bauperioden (Noack a.O. Periode I: Themistokles, II: «Konon») wiederum als gesockelte Lehmziegelmauer (T a f. 19 b : Ausschnitt der Kurtine mit den 3 klassischen Bauperioden). Von der Lehmziegelmauer des Jahres 338 wie derjenigen der «kononischen» Bauperiode kamen beträchtliche Reste im Innern der Kurtine ans Licht (T a f. 19 a). Die Ergebnisse der Stadtmauergrabung erlaubten den Rückschluss auf die

Gründung der Stadtgräben in lykurgischer Zeit. Die letzte nachweisbare Bauperiode an der Kurtine ist durch Befund in das 6. Jh. n. Chr. datiert.

7) Die Grabungen im Abschnitt des Pompeion, an den Strassen vor dem Heiligen Tor und an der Stadtmauer ist von der Geschwister Boehring Stiftung für Geisteswissenschaften in Ingelheim unterstützt worden. Die gespendeten Mittel dienten vornehmlich Restaurierungsarbeiten und Geländebereinigungen (T a f. 20), sowie dem Bau der grossen Stützmauern an der Grabungsgrenze vor dem Pompeion. Bei der Enteignung des Dipylonvorgeländes, für die Bundesmittel zur Verfügung standen, und bei der Gewinnung des Geländes über der Heiligen Strasse wurde die Kerameikos-Grabung in dankenswerter Weise von den griechischen Behörden vor allem vom zuständigen Ephoren Dir. J. Miliadis, und von den Rechtsanwälten Dr. P. Kamarineas, G. Kaltsas und Ph. Katzueros unterstützt.

D. OHLY

München 1962

*

ΑΝΑΣΚΑΦΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῆς ἐκδόσεως τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Δελτίου ἐδώσαμεν διὰ τὸ πρῶτον μεταπολεμικῶς ἐκδοθέν τεύχος αὐτοῦ μίαν γενικὴν κατατοπιστικὴν ἔκθεσιν τῶν ἀπὸ τοῦ 1956 μέχρι τοῦδε διεξαχθεῖσάν ἐργασιῶν εἰς τὸ ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἀκαδημείας Πλάτωνος ἀνασκαπόμενον ἀγρόκτημα τοῦ Δημοσίου.

Ἐνταῦθα, ἐκθέτομεν ἐκτενέστερον τὰ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ 1961, ἥτις ἐγένετο εἰς τὰ κάτωθι τρία σημεῖα:

- α) Ἐσωτερικῶς τοῦ Ἰπάρχου τειχίου,
- β) Εἰς τὴν Ἰεράν Οἰκίαν τῶν Γεωμετρικῶν χρόνων,
- γ) Εἰς τὸ Φρέαρ Στ'. (βλ. Α.Δ. 16 (1960) : Χρονικά, Σχ ε δ. σελ. 33).

Ἀνατολικῶς τοῦ τειχίου καὶ δὴ εἰς τὴν παρ' αὐτὸ ἐκτασιν ἀφῆρέθη ἡ πρὸς τὸ Β.-ΒΑ. ἄκρον αὐτοῦ ἀπομείνασα ἐκ τῆς διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους ἄσκαφος ἐπίχλωσις, ἡ ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ στρώμα τοῦ 5ου - 4ου αἰ. π. Χ., πάχους 0,40 μ., με ἀποτέλεσμα νὰ βεβαιωθῶμεν διὰ τὸ ὅτι ἡ ὑπὸ τὸ ὡς ἀνω στρώμα συναντωμένη πανταχοῦ τῆς ἐσωτερικῶς τοῦ τειχίου περιοχῆς ἐξ ἄμμου καὶ ἄμμοχαλίκων πρόσχλωσις τοῦ Κηφισοῦ ὑπάρχει καὶ ἐνταῦθα ὡς διαχωρι-

στικόν στρώμα τῆς κλασσικῆς καὶ τῆς ἀρχαϊκῆς περιόδου καὶ δὴ ἔτι παχύτερα, ἐν εἶδει σωροῦ ποταμίων χαλίκων καταλαμβάνοντος ἰκανὴν ἔκτασιν καὶ ἔχοντος μέγιστον πάχος 0,40 μ.

Κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ὡς ἄνω ἐπιχώσεως ἀπεκαλύφθη παρὰ τὴν 11ην ἀντηρίδα τοῦ τειχοῦ πυρὰ καὶ παρ' αὐτὴν ὁ ὑπ' ἀρ. 12 τάφος τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἀνήκων εἰς τὰ μέσα τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος. Πρόκειται περὶ ταφῆς ἐντὸς τεφροδόχου πίθου¹ ὅστις ἔκειτο εἰς βάθος 0,75 μ. ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ τειχοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν 0,715 μ. ἀπ' αὐτοῦ. Τεθραυσμένος, ἀλλὰ πλήρης, ἔκειτο ὀριζοντίως ἐντὸς λάκκου μὲ κατεῦθυσιν ἀπὸ Β. πρὸς Ν. καὶ ἐσφραγισμένος κατὰ τὸ στόμιον διὰ στρογγύλης λιθίνης πλακός. Πρόκειται περὶ ἀγγείου κακῆς ὀπτήσεως, ὕψους 0,70 μ. καὶ μεγίστης διαμέτρου 0,48 μ., μὲ μόνον κόσμημα ἔκτοπος δακτύλιον περὶ τὸν λαιμὸν, ἑκατέρωθεν τοῦ ὁποῦο ὑπάρχει ἀνά μία περιφερικὴ ζώνη ἐξ ἐγχαράκτων φύλλων. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀγγείου καὶ δὴ παρὰ τὸν πυθμένα συνηντήθησαν τὰ ἴχνη τῆς τέφρας τοῦ νεκροῦ καὶ τρία κτερισματικά ἀγγεῖα, ἦτοι δύο οἰνοχοῖσκαί (ὑψ. 0,11 μ. καὶ 0,068 μ.) καὶ ἓν σκυφίδιον (διαμ. 0,07 μ.). (Πί ν. 21 α).

Ἐν συνεχείᾳ ἠρευνήθη εἰς βάθος ἡ εἰρημένη ἔκτασις διὰ δοκιμαστικῶν τάφρων, αἵτινες ἀπέδειξαν ὅτι εἰς βάθος 1,40 μ. ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως τοῦ τειχοῦ συναντᾶται πανταχοῦ τῆς περιοχῆς στρώμα κατὰμεστον γεωμετρικῶν ὀστράκων, ἀντιστοιχοῦν εἰς ὕψος πρὸς τὸ ἐπίπεδον ἐπὶ τοῦ ὁποῦο θεμελιούται τὸ κατὰ τὸ Ν. ἄκρον τοῦ τειχοῦ κείμενον γεωμετρικὸν κτίσμα V. (Βλ. Σχεδιογράφημα ΑΔ 16 (1960) : Χρονικά σελ. 33). Ἐρευνα συνεχισθεῖσα εἰς βαθύτερα τούτου στρώματα οὐδὲν ἀπέδωκε, γεγονός ὅπερ ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τοῦλάχιστον ὁ χώρος ἐχρησιμοποίηθη τὸ πρῶτον κατὰ τὴν Γεωμετρικὴν ἐποχὴν.

Διὰ τῶν ὡς ἄνω ἐργασιῶν ὀλοκληρώθη ἡ ἐξερεύνησις τοῦ παρὰ τὸ ἀποκεκαλυμμένον τμήμα τοῦ τειχοῦ χώρου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦο ἀπεκαλύφθησαν ἐν συνόλῳ : 12 τάφοι, τὰ λείψανα τῶν κτισμάτων I-II-IV καὶ V καὶ τὰ ἐκ μαρμαρυγικοῦ σχιστολίθου ἐνεπίγραφα πινακίδια.

Δυστυχῶς, ὁ παρὰ τὸ Β. - ΒΑ. ἄκρον τοῦ τειχοῦ κατακημένος καὶ ἔτι μὴ ἀπαλλοτριωθείς χώρος δὲν ἐπιτρέπει πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἀναζήτησιν τῆς συνεχείας τοῦ τειχοῦ καὶ τὴν ἔρευναν τοῦ πρὸς αὐτὸ γειννιάζοντος χώρου. Κατ' ἀκολουθίαν

αἱ ἐργασίαι διεκόπησαν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο καὶ συνεχίσθησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Οἰκίαν καὶ δὴ εἰς τὴν ΝΔ. γωνίαν αὐτῆς.

Ἀρχικῶς ἐγένετο μία συμπληρωματικὴ εἰς βάθος ἔρευνα εἰς τὸ δωμάτιον δ, ὅπου ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἄλλαι πυραὶ - θυσαί, ἀνήκουσαι εἰς τὸ κατώτατον, ἦτοι εἰς τὸ 5ον στρώμα θυσῶν, αἵτινες μάλιστα προχωροῦν ὑπὸ τὸν δυτικὸν καὶ ἀνατολικὸν τοῖχον τοῦ ὡς ἄνω δωματίου, γεγονός ἀποδεικνύον τὴν ἐνταῦθα τέλεσιν θυσῶν ἐπὶ ἀνοικτοῦ χώρου πρὸ τῆς οἰκοδομήσεως τοῦ κτίσματος² (Πί ν. 21 β, ἐκ τῆς ἐρεύνης εἰς δωμ.-δ.).

Ἀκολουθῶς ἠρευνήθη ὁ πρὸς ἀνατολάς τῆς λιθίνης θεμελιώσεως τοῦ δωματίου δ' χώρος, (βλ. Σχέδ. σελ. 6, εἰς Ἔργον Ἀρχ. Ἐταιρείας 1961), ὅπου ὑπὸ τὴν μίαν ἐκ τῶν πυρῶν - θυσῶν, ἦτις ἐξηπλοῦτο καὶ μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ, συνηντήθησαν εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὴν λιθινὴν θεμελίωσιν βάθος λίθοι κυκλωτερώς διατεταγμένοι. Τὸ ὑπέδαφος τῶν ὡς ἄνω λίθων, λόγῳ διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν, δὲν ἠρευνήθη κατὰ τὴν παροῦσαν ἀνασκαφικὴν περίοδον.

Παραλλήλως πρὸς τὰς ἐντὸς τοῦ στεγάστρου ἐργασίας ἐπεχειρήθη καὶ ἡ ἐξερεύνησις ἐνὸς (ὑψομετρικοῦ) «μάρτυρος», ὅστις εἶχε διατηρηθῆ εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ στεγάστρου καὶ τοῦ Ν. τμήματος τοῦ τειχοῦ χώρου. Κατ' αὐτὴν ἀπεκαλύφθη τὸ φρέαρ Στ. (βλ. Σχέδιον εἰς ΑΔ 16 (1960), Χρονικά, σελ. 33) ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φερόντων πηλίνην ἐπένδυσιν φρεάτων τῆς περιοχῆς, περὶ τῶν ὁποῦων ἐγένετο ἤδη λόγος εἰς τὴν ἔκθεσιν ἡμῶν τοῦ προηγουμένου τόμου τοῦ Ἀρχ. Δελτίου.

Εἰδικώτερον σημειοῦμεν, ὅτι ὀλόκληρος ὁ ὄγκος τοῦ «μάρτυρος», ὕψους 2 μ., ἀπετελεῖτο ἐκ ποταμίων λίθων καὶ κεράμων, ἅτινα, ὡς ἀπεδείχθη, ἀπετέλουν τὸ ὕλικόν τοῦ καταρρεῦσαντος λιθίνου περιστομίου τοῦ φρέατος, ἐξ οὗ καὶ λόγῳ τῆς διαταράξεως τῶν πέριξ αὐτοῦ χωμάτων συνελέγοντο ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐντὸς τοῦ φρέατος ἀπορριφθέντων (καθ' ἣν ἐποχὴν ἐχρησιμοποιεῖτο τοῦτο ὡς βόθρος ἀπορριμμάτων) τμημάτων ἑλληνιστικῶν ἀγγείων καὶ ἄφθονα γεωμετρικά ὄστρακα προερχόμενα ἐκ τοῦ ἐδάφους, εἰς ὃ εἶχεν ὀρυχθῆ τὸ φρέαρ.

Μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς εἰρημένης ἀνασκαφικῆς περιόδου εἶχον ἀποκαλυφθῆ 5 δακτύλιοι τῆς πηλίνης ἐπεν-

2. Τοῦτο ἀπεδείχθη ἀργότερον ἔτι ἀσφαλέστερον διὰ τῆς ἐμφανίσεως τμημάτων ἀγγείων ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν διαλυθέντα κατὰ τὴν νεοπονηντὴν τῆς 6ης Νοεμβρίου 1961 δυτικὸν τοῖχον τοῦ ὡς ἄνω δωματίου. Βλ. εἰκ. 5 σελ. 8 εἰς Ἔργον Ἀρχ. Ἐταιρείας 1961.

1. Ὅμοια ταφικά ἀγγεῖα βλ. εἰς ΑΔ (1916) σελ. 25, Σ. Πελεκίδου : Ἀνασκαφαὶ Δέλτα Φαλήρου.

δύσεως καὶ τὸ χεῖλος τοῦ βου δακτυλίου. Συνελέγησαν ἐξ αὐτοῦ ἄφθονα ὄστρακα κατὰ κανὸνα ἑλληνιστικὰ καὶ ἀγγείων κοινῆς χρήσεως, κατ' ἐξαιρέσιν δὲ τρία μελανόμορφα, προφανῶς συνανήκοντα καὶ ἐν γεωμετρικόν (Πί ν. 21 γ). Ἐπίσης, τμήματα πηλίνων εἰδωλίων καὶ λύχνων, ἀγνῶθες καὶ σφονδύλια (Πί ν. 21 ε), ὡς καὶ τρεῖς πήλιναι ἐνσφράγιστοι λαβαί, εὐρεθεῖσαι μεταξὺ 5ου καὶ 6ου δακτυλίου. Τοῦτων ἡ μία φέρει ἐντὸς πλαισίου ἀμφορέα (Πί ν. 21 δ), περίξ δ' αὐτοῦ ἐπιγραφὴν, ἣτις, ἐπὶ τῇ βάσει ὁμοίων τῆς δημοσιευμένων εἰς: *Hesperia* 1956 Suppl. X. Pnyx: Grace: Stamped wine fragments, σελ. 134, Πίναξ 56 καὶ εἰς *Études Thasiennes*, δέον νὰ συμπληρωθῇ:

[Ἰσχυτή(ς) Θασί]

ἀγγεῖον

Ἄμφο [ν(δρος)]

ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ἰδίας δημοσιεύσεως νὰ καταταγῇ εἰς τὰς πρῶιμους θασιακάς (τέλη 5ου - α. ἡμισυ 4ου αἰ. π. Χ). Αἱ ἄλλαι δύο φέρουσι ρόμβον ἐγγεγραμμένον εἰς κύκλον, μὲ διαγώνιον εἰς τὸ κέντρον κάθετον πρὸς τὴν κατεῦθυνσιν τῆς λαβῆς. Περὶ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ παρόντος σχετικὴ κατατοπιστικὴ δημοσίευσίς. Δὲν θὰ ἐπεκταθῶμεν εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς κατασκευῆς τοῦ φρέατος ἐπιφυλασσόμενοι νὰ πράξωμεν τοῦτο μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐρεῦνης αὐτοῦ ἣτις ἐλπίζεται ὅτι θὰ ὀλοκληρωθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ ἀνασκαφικὴν περιόδον.

ΦΟΙΒΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

*

ΕΥΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΜΕΤΡΙΚΗΣ ΖΩΝΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ παροῦσα ἔκθεσις συνετάγη ἐπὶ τῇ βάσει τῶν σημειωμάτων τοῦ ἀεμνήστου Ἐφόρου Ι. Θρεψιάδη, τὰ ὅποια προῦθως ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὑπηρεσίας ἡ κ. Ἀντιγόνη Θρεψιάδη, καὶ τῶν ἡμερολογίων τῶν ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν αὐτοῦ, ἐπιμελεῖα τοῦ νῦν Ἐφόρου Γ' Ἀρχαιολογικῆς Περιφέρειας Ν. Πλάτωνος καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν αὐτοῦ συνεργατῶν Φανῆς Καλοῦδης καὶ Εὐαγγέλου Πεντάζου.

Πολυάριθμα ὑπῆρξαν τὰ εὐρήματα καθ' ὅλοκληρον τὴν ἔκτασιν τῆς Ἀρχαίας Πόλεως καὶ τῶν παρυφῶν αὐτῆς, τὰ ἐλθόντα εἰς φῶς κατὰ διαφόρους ἐργασίας, εἴτε θεμελιώσεως οἰκιῶν, εἴτε κατασκευῆς δημοσίων ἔργων, ὡς διαμορφώσεως ὁδῶν, κατασκευῆς ὀχετῶν, τοποθετήσεως ἠλεκτροφόρων ἀγωγῶν, ὕδραγωγῶν σωλῆνων κτλ. Παρατίθεται ἐνταῦθα καὶ πρόχειρον Σχέδιο-

γράφημα (ἀρ. 1) ἔνθα σημειοῦνται τὰ πλεῖστα τῶν σημείων, εἰς ἃ ἀνευρέθησαν ἀξιόλογοι ἀρχαιότητες, συνοδευόμενον ὑπὸ ἐπεξηγηματικοῦ πίνακος συνταχθέντος ὑπὸ τῆς ἀρχαιολόγου δ. Φανῆς Καλοῦδης. Πρὸς περισυλλογὴν τῶν εὐρημάτων ἐγένοντο μικραὶ ἀνασκαφικαὶ ἔρευναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐκτεταμέναι, ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν εὐρέσεως καὶ τῆς σημασίας τῶν εὐρημάτων. Εἰς πολλὰς τῶν περιπτώσεων ἡ ἐπέμβασις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας ἐγένετο μετὰ τὴν μερικὴν καταστροφὴν κτηρίων ἢ εὐρημάτων λόγῳ μὴ ἐγκαίρου εἰδοποιήσεως, περιέσωσεν ὁμως ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ περισωθῇ. Εἰς τὰς ἐργασίας ταύτας συμμετέσχον πλὴν τοῦ ἐπιβλέψαντος ταύτας Ἐφόρου Ἰ. Θρεψιάδη, οἱ ἀρχαιολόγοι Ἀγγ. Λιάγκουρας, Εὐαγγ. Πεντάζος, Χαρ. Λοῖσιος, Ἰωάν. Μαυρίκης, εἰς τὰ ἡμερολόγια τῶν ὁποίων κυρίως βασίζεται ἡ παροῦσα ἔκθεσις.

Κατὰ τὴν διάνοξιν βαθειῶν τάφρων πρὸς τοποθέτησιν ἀποχετευτικῶν ἀγωγῶν ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας Ὑ.Δ.Ρ.Ε.Ξ. καὶ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, τὴν περιλαμβανομένην μετὰ τῆς πλατείας Ἐλευθερίας (Κουμουνοῦρου) καὶ τῆς νῦν Λαχαναγορᾶς, ἀπεκαλύφθησαν λίαν σημαντικὰ συγκροτήματα τάφων ἀποδεικνύοντα τὴν κατὰ τὴν πλευρὰν ταύτην ἐπέκτασιν τῶν Νεκροταφείων τοῦ Κεραμικοῦ. Αἱ ταφαὶ ἀνευρέθησαν κατὰ μικρὰς ἢ καὶ μεγαλυτέρας ὁμάδας δισπαρμέναι ἢ καὶ ὅλως ἀπομεμονωμέναι, εἰς διάφορα δὲ βάθη. Ἐνεκα τῆς στενότητος τοῦ κυρίως χάνδακος (περὶ τὸ ἐν μέτρον) καὶ τῆς εἰς μέγα βάθος διανοίξεως αὐτοῦ (περὶ τὰ πέντε μέτρα) κατέστη σχεδὸν ἀδύνατος ἡ ἐπιμελὴς διερεύνησις τούτων, διεπιστώθη ὁμως ὅτι ἀντεπροσωπεύοντο αἱ πλεῖστα τῶν γνωστῶν ποικιλιῶν τάφων ἐντὸς τοῦ σκληροῦ χώματος ἢ τῆς κιμιλιᾶς, λόγου χάριν καλυβίται τάφοι, λίθιναι ἢ πήλιναι σαρκοφάγοι, σκάμματα λαξευτὰ καὶ ταφικὰ ἀγγεῖα, κυρίως κρατήρες, πίθοι ἢ ἀμφορεῖς. Ποικιλώτατα καὶ λίαν σημαντικὰ ὑπῆρξαν τὰ συνοδευόμενα τὰς ταφὰς ἀγγεῖα ἀναγόμενα εἰς πάσας σχεδὸν τὰς περιόδους ἀπὸ τῶν Γεωμετρικῶν μέχρι τῶν Ἑλληνιστικῶν χρόνων. Πολλὰ τῶν ἀγγείων ἀνευρέθησαν ἐντὸς πυρῶν ἢ εἰς τεμάχια διάσπαρτα ἐντὸς τῶν ἐπιχώσεων. Οἱ περισσότεροι τῶν ἐρευνηθέντων τάφων εὐρέθησαν εἰς τὸν ἐξωθεν τοῦ Κεραμικοῦ κατὰ τὴν Λαχαναγορᾶν χώρον, ὡς καὶ ἔμπροσθεν τῶν μεγάλων κτηρίων, πρῶην Ὅρφανοτροφείου Χατζηκώστα καὶ τοῦ Ὑποκαταστήματος Ι.Κ.Α.

Ἡ ἔρευνα διεπιστώσεν ὅτι οἱ καλυβίται τάφοι καὶ αἱ σαρκοφάγοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἔκειντο εἰς

Ἄθῆναι, Ἀκαδημία Πλάτωνος: α. Ἀγγεῖα κτερισματικά τῆς ταφῆς T-12, β. Ὀστρακα γεωμ. ἀγγείου ἐκ τοῦ δωματίου δ, γ. Διάφορα ὄστρακα ἐκ τοῦ φρέατος Στ., δ. Ἐνσφράγιστος λαβὴ ἐκ τοῦ φρέατος ΣΤ (1961) ἐκ τοῦ 5ου δακτυλίου, ε. Μικροσυντρίμματα ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ φρέατος

Φ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ